

Daniels Bog – nummer et hundrede og seks

Afsløringen af dommen: Fra 11. september til søndagsloven – en profetisk analyse

Jeff Pippenger

2024-02-29

Den undersøgende dom over de levende begyndte den 11. september 2001, og den eksekutive dom begynder ved den snart kommende søndagslov. Disse to domsperioder repræsenterer den gerning, som udføres af det sendebud, der bereder vejen for Pagtens tredje Sendebud og den tredje Elias, hvilket er afslutningen på det Elias-sendebud, som begyndte i den milleritiske historie.

I Kristus' opfyldelse som Pagtens Engel rensede Han to gange det bogstavelige jordiske tempel, som var et forbillede på Hans legeme og Hans åndelige tempel. Hans bogstavelige jordiske tempel begyndte som tabernakeltemplet i ørkenen, dernæst Salomos tempel, derefter det tempel, som blev genopbygget efter de halvfjerds års fangenskab i Babylon, og det samme tempel efter et seksogfyrre år langt ombygningsarbejde udført af Herodes.

Guds fysiske nærvær velsignede Tabernaklets tempel og Salomos tempel, men ikke det tempel, som blev genopbygget efter fangenskabet; men det ombyggede tempel blev velsignet ved Kristi fysiske nærvær. I historien om Herodes' ombyggede tempel rensede Kristus to gange templet til opfyldelse af Malakias kapitel tre. Ved den første renselse betegnede Kristus templet som sin Faders hus, men ved den sidste tempelrenselse betegnede Kristus det som jødernes hus.

I Milleritternes historie opførte Kristus et åndeligt tempel på seksogfyrre år, fra 1798 til 1844. Den 22. oktober 1844 kom Han pludseligt til Sit tempel i opfyldelse af Malakias, kapitel tre, og rensede derved de dårlige jomfruer bort. Derefter fremtrådte Han som den tredje engel for at fuldbyrde den anden og endelige renselse, men ligesom ved det gamle Israels begyndelse manglede det moderne Israel den tro, som var nødvendig for at fuldføre værket.

Den 11. september 2001 vendte Kristus tilbage for at fuldbyrde den anden tempelrenselse, som fuldbyrdes, når de tåbelige jomfruer renses ud ved den snart kommende søndagslov, når de vågner op til den virkelighed, at de ikke forstår den kundskabsforøgelse, som blev opladt i 1989. Denne kundskabsforøgelse repræsenterer budskabet om sildigregnen, hvilket er Midnatsråbsbudskabet, når det sættes ind i sammenhæng med lignelsen om de ti jomfruer. Budskabet i de sidste seks vers af Daniel elleve, som blev opladt ved endetiden i 1989, fremstilles i vers fireogfyrre af disse vers som "tidender fra øst og fra nord."

Budskabet om silde regn er budskabet om Midnatsråbet, og det er budskabet om øst og nord. Øst og nord repræsenterer henholdsvis islam og pavedømmet, og som et budskab repræsenterer de det budskab, som forfalskes af laodikeisk adventisme mellem den 11. september 2001 og den nært forestående søndagslov. Den 11. september 2001 repræsenterer islam (øst), og søndagsloven repræsenterer dyrets mærke (nord).

Dødslejet for laodikeisk adventisme er fremstillet mellem disse to vejmærker, sådan som det forbilledligt ses i den ulydige profets død mellem æslet og løven. Dødslejet for dem, som modtager dyrets mærke, er fremstillet ved „tidender fra øst og nord“, som bringer pavemagten i raseri og indleder den endelige forfølgelse af Guds folk. Dette budskab begynder ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, hvilket både er stedet og tidspunktet, hvor islams tredje Ve pludselig slår til. Dette uventede angreb frembringer national ruin og gør folkeslagene vrede og tilvejebringer således det økonomiske og politiske incitament til at samle alle nationer imod islam under den trefoldige unions auspicer: dragen, dyret og den falske profet.

I den historie, som repræsenteres ved den tredje Elias, underretter det budskab, der identificerer det tredje Ve, dragen, dyret og den falske profet om, at islam er det domsredskab, som Gud benytter til at straffe mennesker for tilbedelsen af det pavelige autoritetstegn. Som med de tre Rom, de tre Babylon, de tre Eliasser og de tre budbringere, som bereder vejen, stadfæstes det tredje Ve ved den tredobbelte anvendelse af de tre Veer.

Og jeg så, og hørte en engel flyve midt hen over himlen, som sagde med høj røst: Ve, ve, ve over dem, som bor på jorden, på grund af de øvrige røster af de tre engles basuner, som endnu skal lyde! Åbenbaringen 8:13.

Søster White gav Smiths bog, Daniel and Revelation, en dybtgående anbefaling og gav dermed til kende, at enhver syvendedagsadventist burde eje bogen, skønt hun ikke udtrykte det så direkte, som jeg netop har skrevet; men dette forhold ligger i hendes anbefaling.

„Herren kalder arbejdere til at gå ind på kolportagefeltet, så bøgerne, der indeholder lyset om den nærværende sandhed, kan blive udbredt. Menneskene i verden behøver at vide, at tidens tegn går i opfyldelse. Bring dem de bøger, som vil oplyse dem. Daniel og Åbenbaringen, Den store strid, Patriarker og profeter og Jesu liv bør nu nå ud til verden. Den storslåede undervisning, som findes i Daniel og Åbenbaringen, er blevet ivrigt læst af mange i Australien. Denne bog har været midlet til at føre mange dyrebare sjæle til kundskab om sandheden. Alt, hvad der kan gøres, bør gøres for at udbrede Tanker over Daniel og Åbenbaringen. Jeg kender ingen anden bog, der kan træde i stedet for denne. Den er Guds hjælpende hånd.“

„De, som længe har været i sandheden, sover. De behøver at blive helliggjort ved Helligånden. Den tredje engels budskab skal forkyndes med høj røst. Vældige spørgsmål ligger foran os. Vi har ingen tid at miste. Gud forbyde, at vi skulle tillade mindre anliggender at formørke det lys, som burde gives til verden.“ Manuscript Releases, bind 21, 444.

Bogen, som også blev forkastet af dem, der forkastede Milleritternes opfattelse af „det daglige“ i Daniels Bog, blev betegnet som „Guds hjælpende hånd“. Hvis Guds folk er blevet betroet ansvaret for at udbrede de bøger, der er nævnt i det foregående citat, betyder det, at Guds folk selv måtte eje bogen. Bogen var genstand for angrebet fra dem, der fremmede den „nye“ opfattelse af „det daglige“ i Daniels Bog, for det var den bog, de ønskede at omskrive og fjerne den korrekte opfattelse af „det daglige“ fra.

Når søster White henviste til de to ledende skikkelser i oprøret omkring „det daglige“ i Daniels Bog, påpegede hun ofte, at de (Prescott og Daniells) ikke havde evnen til at „slutte fra årsag til

virkning“. De laodikeiske adventisters historiske revisionister synes at have det samme problem.

De ledende mænd, som gennem hele oprørets historie fra 1888 og frem på et eller andet tidspunkt i deres personlige erfaring havde antaget den falske lære om „det daglige“, havde oprøret som „virkning“, og den forkerte forståelse af „det daglige“ var „årsagen“. De laodikeiske adventistiske revisionister leder de ulærde til at tro, at netop disse historiske oprørere i adventhistorien i virkeligheden ikke var i oprør, skønt deres reviderede vidnesbyrd aldrig stadfæstes af Bibelens og Profetiens Ånds vidnesbyrd. Fordi de ikke betragter „virkningen“ som et oprør, afskærer de muligheden for at søge efter „årsagen“.

Som fuglen, der flakker om, og svalen, der flyver hid og did, således kommer den ugrundede forbandelse ikke. Ordsprogene 22,6.

Guds folk skal erkende oprør, og når de gør det, skal de søge efter årsagen. Dernæst skal de afhjælpe årsagen. I det følgende afsnit kommenterer Søster White beretningen om Akan.

„Det er blevet vist mig, at Gud her anskueliggør, hvorledes Han betragter synd blandt dem, som bekender sig til at være Hans budholdende folk. De, som Han på særlig måde har hædret ved at lade overvære de mærkelige tilkendegivelser af Hans magt, således som det gamle Israel gjorde, og som selv da vover at tilsidesætte Hans udtrykkelige anvisninger, skal blive genstand for Hans vrede. Han vil lære Sit folk, at ulydighed og synd i højeste grad krænker Ham og ikke må betragtes let. Han viser os, at når Hans folk findes i synd, bør de straks træffe bestemte foranstaltninger for at fjerne denne synd fra sig, så Hans mishag ikke må hvile over dem alle. Men hvis folkets synder overses af dem, der står i ansvarsfulde stillinger, vil Hans mishag være over dem, og Guds folk som helhed vil blive holdt ansvarligt for disse synder. I Sin handle måde med Sit folk i fortiden viser Herren nødvendigheden af at rense menigheden for uret. Én synder kan udbrede mørke, som vil udelukke Guds lys fra hele forsamlingen. Når folket bliver klar over, at mørke sænker sig over dem, og de ikke kender årsagen, bør de søge Gud inderligt, i stor ydmyghed og selvfornedrelse, indtil de misforhold, som bedrøver Hans Ånd, bliver opsporet og fjernet.

”Den fordom, som er opstået imod os, fordi vi har irettesat de uretter, som Gud har vist mig fandtes, og det råb, som er blevet opløftet om hårdhed og strenghed, er uretfærdige. Gud påbyder os at tale, og vi vil ikke tie. Hvis uretter er åbenbare blandt Hans folk, og hvis Guds tjenere går videre uden omsorg over for dem, støtter og retfærdiggør de i virkeligheden synderen og er i lige grad skyldige og vil lige så sikkert modtage Guds mishag; for de vil blive holdt ansvarlige for de skyldiges synder. I syn er jeg blevet henvist til mange tilfælde, hvor Guds mishag er blevet pådraget ved forsømmelse fra Hans tjeneres side med hensyn til at tage sig af de uretter og synder, som fandtes iblandt dem. De, som har undskyldt disse uretter, er af folket blevet anset for at være meget elskværdige og milde af sind, ganske enkelt fordi de veg tilbage fra at opfylde en klar skriftmæssig pligt. Opgaven stemte ikke overens med deres følelser; derfor undgik de den.” Testimonies, bind 3, 265.

Historierne om ledere, der har gjort oprør inden for adventismen, vidner om, at et af de skridt, som næsten altid ses i deres oprør, er, at de på et tidspunkt i deres personlige erfaring antog den falske opfattelse af „det daglige“. Når dette er sagt, giver Smiths bog, skønt den ikke er inspireret og

indeholder nogle læremæssige problemer, stadig en fremragende oversigt over pionerernes forståelse af Åbenbaringen kapitel otte og ni, hvor den profetiske historie om de første seks basuner fremstilles. Vi vil henvise til Smiths kommentar fra hans bog, *Daniel and Revelation*, idet vi begynder at overveje den tredobbelte anvendelse af de tre Veer.

Søster White oplyser os om, at William Miller fik stort lys over Johannes' Åbenbaring, men hans forståelse af kapitel tretten og seksten til atten var ukorrekt, for han stod på det forkerte udsigtspunkt i historien til at se, at der er tre, og ikke to, ødelæggende magter. Hans store lys var over Åbenbaringens kapitel to til ni.

"Prædikanter og menigheden har betragtet Johannes' Åbenbaring som gådefuld og mindre vigtig end andre dele af den hellige Skrift. Men jeg så, at denne bog virkelig er en åbenbaring, givet til særlig gavn for dem, som skulle leve i de sidste dage, for at lede dem til at fastslå deres sande stilling og deres pligt. Gud ledte William Millers sind til profetierne og gav ham stort lys over Johannes' Åbenbaring." *Early Writings*, 231.

Miller fremlagde sin forståelse af menighederne, seglene, basunerne og vredesskålene som følger.

„De syv menigheder i Asien er en historie om Kristi kirke i hendes syv skikkelser, i alle hendes bugtninger og vendinger, i al hendes fremgang og modgang, fra apostlenes dage og indtil verdens ende. De syv segl er en historie om jordens magters og kongers handlinger over for kirken og om Guds beskyttelse af sit folk i den samme tid. De syv basuner er en historie om syv særegne og tunge domme, udsendt over jorden eller det romerske rige. Og de syv vredesskåle er de syv sidste plager, udsendt over det pavelige Rom. Indflettet i disse er mange andre begivenheder, vævet ind som tilløbende strømme og udfyldende profetiens store flod, indtil det hele ender for os i evigheds ocean.“

„Dette er, efter min opfattelse, planen i Johannes' profeti i Johannes' Åbenbaring. Og den mand, som ønsker at forstå denne bog, må have et grundigt kendskab til andre dele af Guds ord. De billeder og metaforer, der bruges i denne profeti, forklares ikke alle i den samme, men må findes hos andre profeter og forklares i andre skriftsteder. Derfor er det åbenbart, at Gud har tilsigtet studiet af helheden, selv for at opnå en klar kundskab om nogen del.“ William Miller, *Miller's Lectures*, bind 2, forelæsning 12, 178.

Ligesom den tredje budbringer, som bereder vejen for Pagtens Budbringer, repræsenterer den indre historie i dommen over menigheden, i modsætning til den tredje Elias, som repræsenterer en ydre historie i dommen over det moderne Babylon, således identificerede pionerforståelsen af menighederne og seglene det samme indre-ydre vidnesbyrd.

Seglene føres frem for vor opmærksomhed i Åbenbaringens 4., 5. og 6. kapitel. De scener, der fremstilles under disse segl, føres frem for synet i Åbenbaringen 6 og det første vers i Åbenbaringen 8. De omfatter tydeligvis begivenheder, som menigheden er forbundet med, fra denne husholdnings begyndelse til Kristi komme.

„Mens de syv menigheder fremstiller kirkens indre historie, fremdrager de syv segl de store begivenheder i dens ydre historie.“ Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Uriah Smith identificerede milleritternes forståelse af kirkernes indre og ydre forhold, og James White fremlægger et lignende overblik i form af parallelle historier.

"Vi har nu fulgt menighederne, seglene og dyrene, eller de levende væsener, så langt, som de kan sammenlignes med hensyn til at dække de samme tidsperioder. Seglene er syv i antal, men dyrene kun fire. Og det kan her være vel værd at bemærke, at ved åbningen af det første, andet, tredje og fjerde segl høres det første, andet, tredje og fjerde dyr sige: 'Kom og se'; men når det femte, sjette og syvende segl åbnes, høres ingen sådan røst. Heller ikke svarer de sidste tre menigheder og de sidste tre segl til hinanden som dækkende de samme tidsperioder, således som de første fire menigheder og de første fire segl gør. Men, som vi har vist, stemmer menighederne, seglene og dyrene overens med hensyn til at dække de samme tidsperioder i et tidsrum på næsten 1800 år, indtil vi kommer ned til lidt mere end et halvt århundrede før den nuværende tid." James White, Review and Herald, 12. februar 1857.

Vi har netop citeret tre af Millerit-historiens vigtigste pionerer. Alle tre fastholdt den rette forståelse af »det daglige«, og de fastholdt alle oversigten over menighederne, seglene og basunerne inden for den sandhedsramme, som Miller blev ledt til at forstå og fremholde.

"Når der kommer mænd ind, som vil flytte blot en eneste nagle eller søjle fra det fundament, som Gud har grundfæstet ved sin Helligånd, så lad de ældre mænd, som var pionerer i vort værk, tale tydeligt, og lad også dem, der er døde, tale ved genoptrykning af deres artikler i vore tidsskrifter. Saml de stråler af guddommeligt lys, som Gud har givet, idet Han har ledt sit folk skridt for skridt på sandhedens vej. Denne sandhed vil bestå tidens og prøvelsens test." Manuscript Release, 760, 10.

Den 11. september 2001 steg den mægtige engel i Åbenbaringen kapitel atten ned og begyndte arbejdet med at lede dem, som ville tage imod og spise Brødet, der netop var kommet ned fra himlen, tilbage til „de gamle stier“ i Jeremias kapitel seks. Alfa og Omega behøvede dem, der var villige til at stræbe efter at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde, til at indse, at det, som bragte Ham ned fra himlen den 11. august 1840, ikke blot var en opfyldelse af en tidsprofeti, men en opfyldelse af den anden vees tidsprofeti. Han behøvede, at Hans folk på ny opdagede de gamle stier i den historie, hvor Han havde opført milleritternes tempel i de seksogfyrre år fra 1798 til 1844.

Denne historie var blevet dækket af skrammel og falske mønter og juveler. Denne historie var blevet tilsløret af et falsk grundbudskab, som var bygget på sand og ikke på Evighedens Klippe. Det var i milleritternes historie, den historie hvor, som Peter beskriver det, milleritterne, „som førhen ikke var et folk, men“ dernæst blev „Guds folk“, som var blevet oprejst og opbygget som „et åndeligt hus, et helligt præsteskab“. Løven af Judas stamme steg ned den 11. september 2001 og ledte sit sidste-tids-folk ind i arbejdet med at rense „templet“ i historien om oprejsningen af millerittemplet. Dette arbejde var blevet forbilledligt fremstillet ved en profeti, som forudsagde, at Herren ville oprejse en mand ved navn Josias (hvilket betyder Guds grundvold).

Da Josija blev fremrejst til opfyldelse af den ulydige profets profeti, begyndte han arbejdet med at istandsætte templet, som var i forfald. Under arbejdet med at reparere og rense blev „Moses’

forbandelse” fundet, og da den blev oplæst for Josija, førte det til Josijas reformation. Vi vil behandle denne profeti i forbindelse med genopdagelsen af de “syv tider” efter 11. september 2001.

Vi vil begynde den undersøgelse i den næste artikel.

„Så længe de, som bekender sig til sandheden, tjener Satan, vil hans helvedes skygge afskære deres syn på Gud og himlen. De vil være som sådanne, der har mistet deres første kærlighed. De kan ikke skue de evige realiteter. Det, som Gud har beredt for os, fremstilles i Zakarias, kapitel 3 og 4, og 4,12–14: ‘Og jeg svarede igen og sagde til ham: Hvad er disse to olivengrene, som gennem de to gyldne rør tømmer den gyldne olie ud af sig selv? Og han svarede mig og sagde: Ved du ikke, hvad disse er? Og jeg sagde: Nej, min herre. Da sagde han: Disse er de to salvede, som står hos den ganske jords Herre.’“

Herren er rig på hjælpemidler. Han mangler ingen muligheder. Det er på grund af vor mangel på tro, vor jordbundethed, vor billige tale, vor vantro, som kommer til syne i vor samtale, at mørke skygger samler sig om os. Kristus åbenbares ikke i ord eller karakter som den, der er aldeles elskelig, og den ypperste blandt titusinder. Når sjælen finder sig tilfreds med at opløfte sig selv til tomhed, kan Herrens Ånd kun udrette lidt for den. Vort kortsynede blik ser skyggen, men kan ikke se herligheden hinsides. Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og fare hen over hele jordens overflade med ødelæggelse og død i sit spor.

„Skal vi sove på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi måtte have Guds Ånd og ånde i vore menigheder indblæst i Hans folk, så de kunne stå på deres fødder og leve. Vi må indse, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går ind gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.“ Manuscript Releases, bind 20, 216, 217.